

Queridos Presidente, Conselleiros, Directores Xerais e Subdirectores, Secretarios e Subsecretarios, Delegados e Subdelegados, técnicos e secretarios xerais técnicos, e demais altos cargos, políticos e funcionarios, en definitiva, membros do Goberno galego, a Xunta de Galicia:

Como este ano fun moi bo e non fixen mal a ninguén, escribíolles a miña carta pedíndolles os meus desexos para este ano 2010. Como estimo que están aí por obra e graza dos nosos votos, e aínda que lles teña votado ou non, deben gobernar para todos, espero que atendan como é debido a miña desiderata e fagan o máis posible por satisfacer-las miñas ilusións.

Explicolles: son un mozo galego, hispano e europeo (non estritamente por esta orde, mais si en idéntica proporción). Ao mesmo tempo considérome cidadán do mundo, aberto a tódalas culturas e nacións que promovan o achegamento entre os seres humanos. Son galego porque son fillo de Rosalía, Curros e Castelao, Dobarro e Vaamonde, hispano porque amo a Lorca, Alberti ou Neruda, Serrat e Víctor Jara. Europeo porque descendo de Goethe, Shakespeare e Dante, Pessoa e Kavafis, e do mundo porque tódolas persoas e tódolos pobos somos en esencia iguais, todos necesitamos uns mínimos dereitos para realizarnos, e supoño ninguén debería buscar restar dereitos aos demais. Considérome unha persoa minimamente formada, con estudos superiores aínda que non se necesiten para ter educación nin para ser máis ca ninguén, pero tampouco para ser menos. Explicome: con 2 licenciaturas, experiencia profesional e competencia suficiente para desenvolverme en calquera das dúas linguas cooficiais desta terra, e mais algunhas estranxeiras, non teño traballo nin moito menos posibilidades a curto ou medio prazo de independizarme. Como se concibe isto?

A miña situación extremadamente precaria é a de milleiros e milleiros de mozos galegos e, por extensión, españois, aínda que me centro nestes primeiros porque son para eles para quen gobernan, e a quen deben entregarlles os seus “agasallos”. Á mesma idade, os meus pais xa deixaran a casa familiar, hai uns cantos máis que traballaban e gañaban cartos, e por suposto tivéranme concebido. Hoxe en día, con máis formación e máis competencia, as nosas posibilidades vense reducidas á mínima expresión, e as nosas expectativas frustradas de raíz por culpa dun sistema económico que fomenta a explotación e a acumulación persoal en troques do benestar social xeral. Non lles dá que pensar?

Refírome agora a outro dereito fundamental, xa que a lingua e a cultura son o único inmaterial e polo tanto de noso, insubstituíble e irrenunciable: o de expresármolos na lingua que nós queiramos. A miña lingua materna, familiar e na que me expreso normalmente é o castelán, pero considero o galego como propio e unha mostra da riqueza do noso patrimonio, polo que fago o posible por comunicarme nas dúas. Falo e escribo sen problema en calquera das linguas cooficiais deste país, galego e castelán, castelán e galego, e mais francés, inglés e, se me apura, algo de portugués. Nunca sentín a cuestión da lingua como un problema, nunca tiven a sensación de que se me fixese máis complicada ou escura a aprendizaxe dunha materia por dala en galego, e endexamais pensei que o galego lle restase tempo a linguas coma o inglés ou o francés. Vexo, pola contra, que durante moito tempo se vulneraron os dereitos dunha porción inmensa da poboación que non podían aprender dende pequenos na súa lingua materna, nin sequera falalo en ningún dos ámbitos máis fundamentais da vida cotiá. Coido que o actual debate é un debate interesado fomentado por certos grupos de presión con moito

poder e unha chea de votos que non queren desprenderse dos seus privilexios a costa de reducir os dereitos dos outros. Non entendo senón como non se poden destinar recursos á tradución de libros ao galego, como non só non se fomenta senón que se reduce o uso do galego como lingua vehicular para o ensino nas mesmas condicións e oportunidades que o castelán, e como este non se precisa, como se precisa o castelán, para acceder á Administración pública e dar un servizo de calidade ao 50% das persoas que se expresan nunha das dúas linguas cooficiais deste país.

Tampouco me cabe na cabeza e me indigna que moitos dos seus representantes desprecien por sistema o galego e a cultura galega. Recórdolles, por ende, que vostedes non estarían aí nin cobrarían os seus suculentos soldos se non fose por obra e graza do idioma. Tampouco entendo como poden desaparecer certos programas de televisión ou radio comprometidos coa cultura propia, ou como se pode manipular ata extremos infames a información en prol dos intereses políticos ou quen sabe se doutro tipo de certos individuos e sectores de opinión. Non responde ao meu dereito a ter uns medios de comunicación públicos, democráticos e de calidade.

Eu son castelán-parlante e nunca vin o galego como un problema; e coma min, penso que o 90% dos que son coma eu comparten a miña opinión. Creo sinceramente que só os renegados e os inadaptados, ou os que rexeitan de plano aprender, se opoñen a que o galego progrese en competencias e se normalice por fin como lle corresponde por dereito. Están, entón, a facerme de menos nun sistema que debería premiar aos que máis competencia teñen, e non ao revés. Queren o meu traballo, o meu soldo e as miñas oportunidades, e non van parar ata que o consigan. Por que a eles se lles baixa o listón e a min se me fai cada vez máis imposible?

E agora, diríxome a vostedes: pídolles, entón, nesta miña carta ás súas ilustrísimas excelencias, que deixen de amolar co tema do idioma, e que se ocupen do que realmente importa:

De dar unha educación de calidade, na que o inglés non sexa unha estratexia publicitaria, na que o bi, tri e ata cuatrilingüismo sexan unha realidade e na que se destinen suficientes recursos aos profesores e aos centros educativos para que poidan desenvolver o seu labor con solvencia e comodidade, e así houber inglés, galego, chinés ou calquera a lingua que for.

De ofrecer medios de comunicación verdadeiramente públicos e de calidade imparciais e democráticos, que escoiten as demandas da cidadanía, e non a liña editorial duns cantos grupos de poder, cun pensamento único.

Tamén queremos un traballo digno, estable e apropiado para manterme e para manter nun futuro non moi lonxano unha familia. Eu quero un desenvolvemento sostible do noso territorio e da nosa sociedade, unha sanidade e educación públicos e de calidade, unhas infraestruturas e comunicacións boas e adaptadas á nosa xeografía e economía, unhas pensións e uns servizos dignos para os nosos maiores e a mesma dignidade para os mozos, unha vivenda e un emprego non ostentosos senón suficientes para vivir.

Todos estes dereitos veñen recollidos na Constitución que tanto din defender e da que tanto presumen. Por que non poden exercelos?

Pídolles entón que comecen a traballar por satisfacer estes dereitos básicos, e pídolles tamén que non creen máis confusión e máis problemas dos que xa temos. Serán quen de pórse de acordo e facelo? Eu déixolles anís, licor café ou a substancia espirituosa que prefiran para aturar o frío desta longa noite ou lexislatura. Pero non me conformo con

outro caramelo ou só coa ilusión destes catro anos vindeiros, hai moito que deixei de crer nos Reis, na maxia, e ademais son republicano de corazón. Se non se esforzan por cumprir, resérvome o dereito a ser eu o que lles traia carbón, non só na noite electoral, senón en todos os días que nos restan ata a fin da lexislatura.

Despídese, atentamente seu,

Jorge M. de la Calle